

lemsland eller et tredjeland (dvs. et land uden for EU og Norden), kan videreudlevering derimod kun ske under visse nærmere opregnede betingelser, f.eks. hvis den pågældende selv meddeler samtykke hertil.

Den nordiske udleveringskonventions kapitel 4 (*artikel 26 og 27*) vedrører de særlige forhold, der gør sig gældende i forhold til Island. Det følger af artikel 26 og 27, at den nordiske arrestordre ikke uden videre finder anvendelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om egne statsborgere og politiske lovovertrædelser.

Den nordiske udleveringskonvention berører ikke anvendelsen af forenklede procedurer eller betingelser, der følger af landenes forpligtelser i henhold til rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre eller aftaler mv., som er indgået med tredjelande, jf. *artikel 28, stk. 2*.

Landene kan endvidere indgå bilaterale eller multilaterale aftaler efter den nordiske konventions ikrafttræden, jf. *artikel 28, stk. 3*. Sådanne aftaler må dog ikke påvirke forbindelserne med de nordiske lande, der ikke er parter i sådanne aftaler mv.

Efter konventionens *artikel 29* træder den i kraft 3 måneder efter, at samtlige lande har afgivet sit samtykke til at være bundet af konventionen. Hensigten er, at konventionen skal træde i kraft i 2007. Dog træder konventionen først i kraft for Grønland og Færøerne 3 måneder efter, at det danske justitsministerium har meddelt, at konventionen også skal have gyldighed for disse landsdele.

Såfremt et eller flere af de nordiske lande bliver forhindret i at afgive sit samtykke til at være bundet af konventionen inden 2007, er der i *artikel 29, stk. 5*, åbnet mulighed for, at de lande, der har afgivet samtykke, kan aftale, at konventionen skal træde i kraft mellem disse lande fra et tidligere tidspunkt end det, der følger af stk. 4.

Artikel 29, stk. 6, indeholder en overgangsregel, hvorefter anmodninger om udlevering, der modtages inden den nordiske udleveringskonventions ikrafttræden, skal behandles efter den gældende udleveringsordning. Derimod vil anmodninger, der modtages efter konventionens ikrafttræden, være omfattet af reglerne i den nordiske udleveringskonvention.

4. Lovforslagets udformning

Som nævnt ovenfor i pkt. 1.1 er konventionen om den nordiske arrestordre mv. i vidt omfang opbygget efter samme model som den europæiske arrestordre, men konventionen medfører en række udvidelser af pligten til udlevering i forhold til såvel den nuværende

nordiske udleveringsordning som reglerne om udlevering til EU-medlemsstater, jf. nærmere pkt. 3.1 ovenfor.

Reglerne om udlevering mellem de nordiske lande har traditionelt været mere vidtgående end reglerne om udlevering til andre lande, herunder EU-medlemsstater. Gennemførelsen af den europæiske arrestordre har imidlertid betydet, at mulighederne for udlevering mellem de nordiske lande i dag på en række punkter er snævrere end mulighederne for udlevering mellem EU-medlemsstater, hvilket også betyder, at der gælder andre regler om udlevering i forhold til Finland og Sverige end i forhold til Norge og Island. Under hensyn til den generelle nære tillid og det tætte samarbejde mellem de nordiske lande med hensyn til kriminalitetsbekæmpelse og under hensyn til den betydelige ensartethed i landenes retssystemer er det efter Justitsministeriets opfattelse forsvarligt og velbegrunnet, at reglerne om udlevering mellem de nordiske lande på visse punkter går videre end reglerne om udlevering til EU-medlemsstater bl.a. med hensyn til kravet om dobbelt strafbarhed, antallet af afslagsgrunde og fristerne for gennemførelse af afgørelsen om udlevering.

Da ordningen efter den nordiske udleveringskonvention som nævnt på mange områder ligner den europæiske arrestordre, bør konventionens bestemmelser om udlevering mellem de nordiske lande efter Justitsministeriets opfattelse gennemføres ved en ændring af udleveringsloven således, at der i udleveringsloven indsættes et særligt kapitel om betingelser for udlevering til de nordiske lande (kapitel 2 b) og et kapitel om behandlingen af sager om udlevering til de nordiske lande (kapitel 3 b). Samtidig foreslås den nordiske udleveringslov ophævet, således at samtlige regler om udlevering samles i én lov.

I det følgende behandles først de nye betingelser for udlevering til de nordiske lande, herunder afslagsgrundene, jf. pkt. 4.1. Herefter gennemgås procedurerne for behandling af sager om udlevering til de nordiske lande, jf. pkt. 4.2. Gennemgangen indeholder desuden en beskrivelse af, i hvilket omfang den nordiske udleveringskonvention indebærer ændringer i forhold til gældende ret.

4.1. Betingelser for udlevering til de nordiske lande på grundlag af en nordisk arrestordre

Den nordiske udleveringskonvention indeholder i artikel 2 krav til lovovertrædelsens beskaffenhed, der fastsætter, hvornår udlevering som udgangspunkt skal ske. Samtidig indeholder artikel 4 og 5 en række obligatoriske og fakultative afslagsgrunde, hvorefter udlevering af en person til et andet nordisk land på grund-